Listy v listu

Děti školní družiny se zapojily do výtvarné soutěže s názvem Listy v listu.

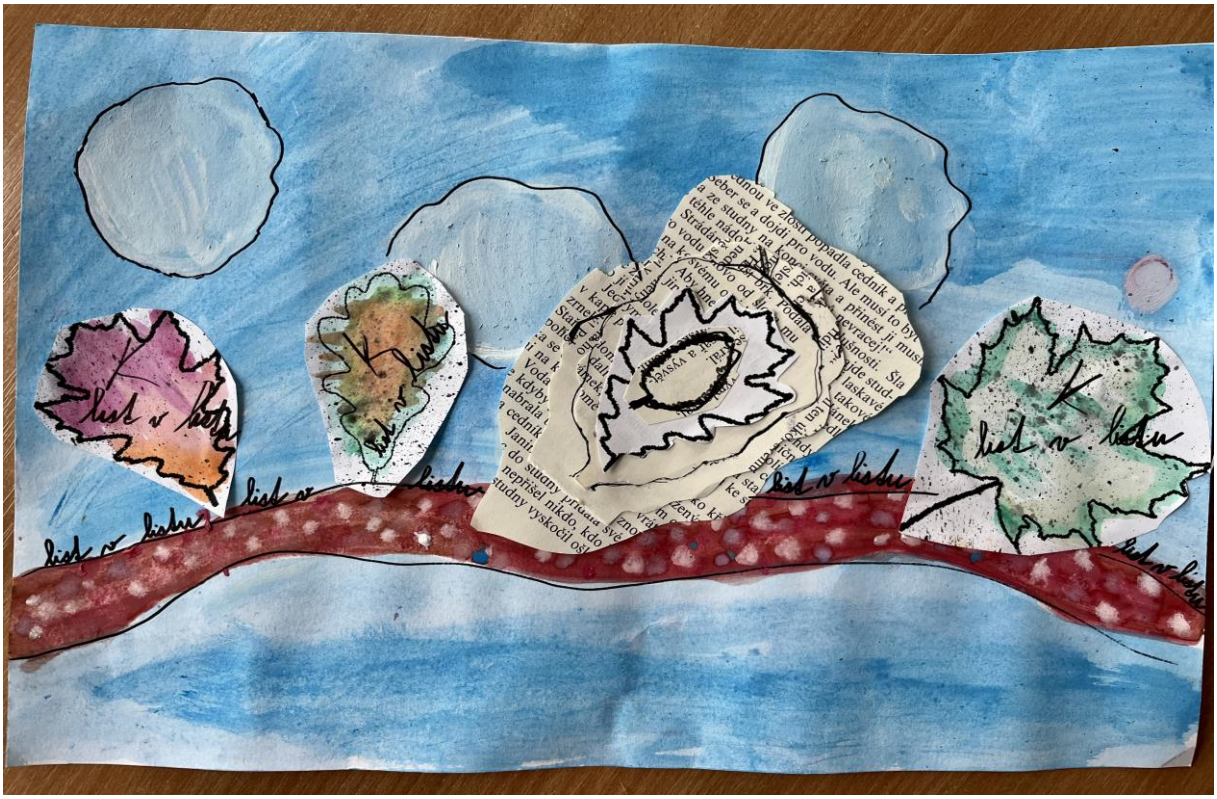

82

„Nohy jsem si málem zlámal," vzlykal náš kozí král, „ale to ti odpustím. Vysmívat mi však nebudeš!" křikl, právě když Ja na skalisku a jízlivě pomekávala.

Pak ve zlosti popadl kámen. Bez rozmáchl — a kámen v plném letu bi ku zasáhl. Janina zamečela a spadla d ti.

V tu chvíli všechna zlost z farmáře vypr la. Nedbal na bolest a na oděrky a rychle slé za milovanou kozou do propasti. Když ji našel, ještě dýchala. A když si položil její hlavu na klín, vděčně mu olízla ruku.

„Janino, Janino, co jsem ti to udělal?" naříkal mládenec. „Dokážeš mi odpustit?"

A pak v slzách hladil kozičku po hlavě a smutnými prsty čechral její dl bílou srst. To už se setmělo, padla tma vyplul na oblohu stříbrný měsíc

A tehdy se to stalo. Te očila a místo ní tu krás ma očima Vesele se v a úžas rmář už o překvap jasna uhod na promlu i milý," vy Konečně si tě pr k kozí král byl čím dál zmatenější. proč si ho ta krásná dívka musla a ne am domů si ho chce přivést. Nevěděl jak ji má oslovit. Může ji ještě říkat Janino?

Ale dívka se jen zasmála a podal mu ruku. Vedla ho přes kameny stále výš až na náhorní plošinu a cestou vesele i mazlivě rozprávěla. Měla něžný hlas a něžnou ruku, ale v jejích očích každou chvíli vzplál kratičký potměšilý ohýnek. Kozí král šlapal oddaně za ní, ale místo aby se radoval, studilo ho ošklivé tušení, a dost možná i strach.

83

Tak vyšli až na vrchol hory. Čekalo je tu stádo kozlů a koz. Ale jakých kozlů a jakých koz! Takové rohy a takové brady farmář ještě u kozího plemene neviděl . . .

Dívka hned mezi stádo vběhla, chvíli něco vzrušeně mečela kozí řečí, chvíli mluvila k mládenci lidskou řečí, pořád dokola, dokud ze skály nevyšel největší bílý kozel. Tehdy celé stádo ztichlo, jako když vstoupí král. I dívka ztichla a uctivě se uklonila.

„Tak to je on?" zeptal se veliký kozel.

„Ano. To je on," odpověděla dívka.

„Hmm," ohrnul pysky kozel. „Čekal jsem něco lepš en lidské plemeno. Ale i jak á dost uboze."

. . . *potom*," řekla dívka. ená — potom? vylekal se mlad neřekl nic.

„A se na něho veliký kozel. „Bere si za svou jedinou a zákonnou manželku? Budeš ji — potom — s námi všude následovat?"

Už je to tak, povzdechl si nešťastný farmář. Určitě tím *potom* myslí potom, co mne promění v kozla! To se ví, že potom budu vypadat jinak

odvahu a řekl: zlem a nechci s vá

em!" pohoršil yt kozlem! Nec

zlem!" zamečelo rohaté dvořanstvo.

kozlem!" zamečela smutně i Janina se v tu chvíli proměnila z krásné dívky lou kozu.

„ý človíčku, vrať se tam, kam patříš!" křikl veliký kozel a nabral farmáře na rohy takovou silou, že chudák mládenec přeletěl přes převis a skutálel se až do údolí.

Tam zůstal ležet zpola omráčený. Na nohy